

Leijonstam sukulehti № 2
28.12.1987

TOIMITUKSESTA katsottuna-

Sukulehti numero yhden julkaisemisen jälkeen ovat toimittajat olleet kuin puput pensaassa sydän syrjälläan peläten ja toivoen lehden johdosta yhteydenottoja ja vastineita.

Näitä on tullutkin ilahduttavasti soittoina, toivomuksina, kuvina ja artikkeleina.

Vaatimattomasta asustaan ja painovirheistään huolimatta sai lehti ilmeisesti myönteisen vastaanoton sukumme keskuudessa ja toivottavasti se tulee toimimaan yhdyssiteenä kautta koko maan ja vähän sen ulkopuolellekin piirissämme ja esittelemään henkilöitä, kohtaloita, harrastuksia, muisteluja, tutkimuksia ja muita vastaavia tietoja niin rannikon kuin sisämaan, etelän ja pohjolan Leinosista.

Sukumme levinneisyyttä ja valtakunnallista luonnetta kuvaa myös se, että toinen varsinainen sukkokokous perustamiskokouksen jälkeen pidettiin Helsingissä. Syrjäisestä paikasta huolimatta oli Leinosia paikalla kautta koko Suomen lukuisasti.

Kokoontuminen oli kaksipäiväinen. Lauantaina järjesti sukumme päämies Juuso Häikiö erikoisvierailun eduskuntataloon.

Varsinainen sukkokokouspäivä alkoi jumalanpalveluksella arkkitehtuurilta kuuluisassa ja karussa luonnonkivisessä Tempeli-aukion kirkossa, jossa saarnan piti lahtelainen pastori Ilmo Leinonen.

Sukkokous pidettiin Hotelli Hospitzin jugendtyylisessä kokoussalissa. Taitellisen ohjelmapuolen anti oli valitettavien sairastumisten ja muitten yhteensattumien johdosta vähäinen, mutta muutoin kokous oli erittäin antoisa ja kokousväki toi esille uusia ja tulevaisuuteen tähtääviä mielipiteitä.

Toivomuksena tuntui olevan, että sukkokokoukset pidettäisiin jokavuotuisina kaksipäiväisinä tapahtumina eri puolilla Suomea siten, että olisi erillinen retki- ja tutustumispäivä ja kokouspäivä.

Ilahduttavaa oli myöskin, että kokouspaikkoja haluttiin suunnitella etukäteen pitemmälle ajanjaksolle. Niinpä vuoden 1988 Oulun seudulla olevan kokouksen jälkeen halutaan 1989 kokous Mikkelin tienoilille ja 1993 Laukaaseen, jolloin on tämän pitäjän 400 vuotisjuhlavuosi.

Lopuksi toimitus toivottaa kaikille sukulaisille ja muillekin hyvää alkavaa vuotta 1988.

Seppo Räisänen

Sukuseu-
ran esim.
Juuso Häi-
kiö
selostaa
Eduskun-
nan toi-
mintaa

Leinosten
sukuko-
kouksen
osanotta-
jia

2.8.1987

Niin pal-
jon
ettei
yhteen
kuvaan
mahtu-
neetkaan

Pöytäkirja Leinosen Sukuseura, Ry:n vuosikokouksesta Helsingissä hotelli Hospizissa elokuun 2. päivänä 1987. Läsnä oli noin 150 seuran jäsentä ja muita Leinosia eri puolilta Suomea. Kokouksen puheenjohtajana toimi sukuseuran esimies Juuso Häikiö ja sihteerinä sukuseuran sihteeri Tapio Leinonen.

1 §

Sukukokous oli aloitettu jo edellisenä päivänä, jolloin noin 120 Leinosta kokoontui tutustumaan eduskuntataloon pitkään kansanedustajana toimineen esimiehensä Juuso Häikiön johdolla. Sunnuntaipäivän ohjelma alkoi jumalanpalveluksella Taivallahden seurakunnan ns. Lemppeliaukion kirkossa, jonka toimitti pastori Miika Heikinheimo ja siinä saarnasi pastori Ilmo Leinonen.

2 §

Jumalanpalveluksen jälkeen kokoonnuttiin Vuorikadulle hotelli Hospiziin, jossa nautittiin lounas. Sitä ennen oli osanottajille jaettu nimikortit ja ensimmäinen sukulehti, nimeltään Leinosten sukulehti, jonka Eila ja Seppo Räisänen olivat toimittaneet.

3 §

Virallisen vuosikokouksen avasi sukuseuran esimies Juuso Häikiö.

4 §

Kokous oli kutsuttu koolle kaikille jäsenille lähetetyllä kirjeellä. Lisäksi kokouksesta oli ilmoitettu lehdissä Helsingin Sanomat, Kainuun Sanomat, Kaleva ja Lapin Kansa. Kokous todettiin lailliseksi kokoukset^u sutuksi ja päätösvaltaiseksi.

5 §

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Juuso Häikiö ja sihteeriksi Tapio Leinonen. Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Aaro Leinonen Kajaanista ja Merja Kääriäinen Nurmijärveltä.

6 §

Sihteeri esitteli hallituksen laatiman toimintakertomuksen, joka on julkaistu myös sukulehdessä. Toimintakertomus hyväksyttiin.

7 §

Rahastonhoitaja Antero Leinonen esitteli sukuseuran tilinpäätöksen, joka on myös sukulehdessä sekä luki tilintarkastajien kertomuksen. Tilit hyväksyttiin ja rahastonhoitajalle lausuttiin kiitokset hyvästä toiminnasta. Tilivelvollisille myönnettiin vastuuvapaus.

8 §

Sihteeri esitteli toimintasuunnitelman (sukulehdessä). Sen täydennykseksi Martti Häikiö ehdotti, että sukulehdessä esiteltäisiin jo valmistuneita sukuselvityksiä ja mistä niitä voisi saada. Tarvittaessa lehteä laajennettaisiin, koska rahatilanne on melko hyvä. Esitys hyväksyttiin.

9 §

Puheenjohtaja esitteli talousarvioehdotuksen vuodelle 1988 (Sukulehdessä), jossa jäsenmaksutuotot olisivat 9.900 ja ylijäämä 5.250 mk. Talousarvioehdotus hyväksyttiin yksimielisesti.

10 §

Hallitus oli arponut erovuoroon jäsenistä Kauko Leinosen, Tauno Leinosen, Eila Räisäsen ja Ingrid Saariston. Muut valittiin uudelleen, mutta Kauko Leinosen tilalle valittiin Merja Kääriäinen Nurmijärveltä.

11 §

Tilintarkastajiksi valittiin edelleen Yrjö Leinonen Kemistä ja Yrjö Leinonen Oulusta sekä varatilintarkastajiksi niinikään edelleen Paavo Leinonen Oulusta ja Paavo Blomqvist Paltaniemestä.

12 §

Jäsenmaksuksi vuodelle 1988 päätettiin 30 markkaa. Ainaisjäsenmaksu on sääntöjen mukaan kymmenkertainen eli 1988 300 markkaa.

13 §

Sukukokous ja -juhla päätettiin pitää myös ensi kesänä suurimittaisena. Paikasta esitettiin useita mahdollisuuksia. Aarne Jänterä Laukaasta ehdotti vuoden 1993 sukukokouksen paikaksi Laukaata seurakunnan viettäessä 400-vuotisjuhlaa. Vuoden 1988 kokous päätettiin järjestää Oulun seudulla. Vuoden 1989 kokous pyritään järjestämään Mikkelin seudulla, josta pyritään sitä ennen saamaan jäseniä. 1988 kokouksen ajankohdaksi toivottiin 7.8.

14 §

Aarne Jänterä esitti sukutunnuksen laatimista, josta hallitus jo on keskustellutkin vanhojen puumerkkien pohjalta. Eräs mahdollisuus olisi kilpailun järjestäminen tunnuksesta.

15 §

Tilaisuus jatkui vapaamuotoisella yhdessäololla itsensä ja toistensa esittelyn ja yhteislaulujen merkeissä. Puheenjohtaja päätti kokouksen noin klo 16.

Kokouksen puolesta

Juuso Häikiö, puheenjohtaja

Tapio Leinonen, sihteeri

Olemme tarkastaneet ja hyväksyneet pöytäkirjan

Merja Kääriäinen

Aaro Leinonen

Martti Siira, Oulu

Oulun maakunta-arkistoon on v. 1986 saatu mikrofilmi, jossa on Kajaanin vapaaherrakunnan tuomiokirjat vv. 1651-59 ja 1674-80.

Tähän aiheeseen sisältyy huomattavan paljon Paltamon Leinosten varhaisia vaiheita valaisevaa tietoa. Merkittävä on mm. tieto, että Paltamon Oterman kylässä asunut Jöran Leinoinen muutti Jaalankaan jo v. 1650. Läänintilien mukaan muutto näytti tapahtuneen vasta v. 1665.

Merkittävin tieto sisältyy kuitenkin 30-31 p:nä tammikuuta pidentyillä v. 1657 talvikäräjillä käsiteltyyn Melalahden kylän talollisen Pekka Leinoisen oikeuden vahvistettavaksi esittämään hänen ja vaimonsa omaisuuden perinnönjakoon. Pekan tila oli 1/2 manttaalia ja tilan maksamat kymmenykset osoittavat talon miesten kuuluneen Kainuun kaskenkaatajien parhaimmisto.

Tuomarina käräjillä oli Zacharias Palmbaum ja nimismiehenä Antti Eerikinpoika (Cajanus).

Pekka Leinoinen Melalahdesta ilmoitti oikeudelle, että hän on jo aikaisemmin hyvittänyt poikansa Jöranin, Sigfredin ja Peerin samoin tyttärensä Valborgin ja Annan sekä vävynsä Jöranin ja hänen vaimonsa.

Nyt hän ilmoitti hyvittävänsä poikansa Henrikin 200 kuparitalarilla ja että hänelle tulee osuus tulevan vuoden sadosta ja muusta Henrikille kuuluvasta.

Tämän jälkeen Pekka Leinoinen ilmoitti oikeudelle, että kun hän ja hänen vaimonsa kuolevat, niin tila irtaimistoinen jää kotona pysyneille Jöns ja Staffan pojille (Juho ja Tapani) eikä muilla sisaruksilla ole tämän jälkeen mitään oikeuksia perintöön.

Tämä merkitsee sitä, että Jaalangan v. 1607 syntynyt Jöran Leinoinen, jota olen etunimiperinteen mukaan pitänyt Vuottolahden Henrik Leinoisen poikana, onkin Melalahden Pekka Leinoisen ilmeisesti vahvin poika.

Näin ollen Jaalangan Leinoset saavat lisää kaksi varmaa esi-isää, v. 1588 syntyneen Melalahden Peer Staffnsson Leinoisen ja hänen isänsä Kivesjärven n. 1560 syntyneen Staffan Leinoisen. Vielä jää epävarmaksi, mistä olivat Oulujärven eteläpuolella 1600-luvun alussa asuneet Vuottolahden Jöran ja Vuolijoen suussa asuneet Anders ja Henrik Leinoinen.

V. 1613 Vuottolahden kylän tilojen omistusta käsiteltiin siinä mielessä, että ne tulisivat saman suvun jäsenille.

Näin Kajaanin linnan proomun perämies Jöran Leinoinen sai Henrik Leinoisen 1/4 manttaalin tilan.

Toisaalta, koska Kivesjärvellä v. 1607 poikalapselle annettiin nimi Jöran, eikä suvussa ole voitu sama nimi antaa jo 1680 tienoissa.

Ehkä Oulujärven eteläpuolellekin mentiin Kivesjärveltä.

Joka tapauksessa Kainuun Leinoset ovat tämän mukaan harvinaisen yhtenäinen suursuku.

Yli 330 v. vanhan tekstin tulkitsi 3.9.1987 Oulun sukututkimuksen veteraani dipl.ins. Heikki Suitiala.

Bertta Hietamäki 23.7.1987 Vaasa

"Kaikki raunioitui ympärilläni. Isä kuoli, äiti kuoli, kaikki ihmiset näyttivät minusta hullujenhuone-kandidaateilta, jotka ainoastaan minulta kysyivät, mitä tietä myöten heidän oli sinne sisälle raivallettava.

Luulen, että itsekin olin siihen aikaan hulluksi tulemassa. Luulen, että samoihin aikoihin luonnostelin jo runoa: "Herra, varjele järkeni valo!"

Antinlahti oli oikea kotini siihen aikaan.

Eihän minua tarvittu heinätyössä eikä sen vähän elon leikkuutyössä, minkä Pietari Brahen ammoinen vapaaherrakunta voi aikoinaan sallia omilla kankailla. Siksi istuin niin mielelläni veneeseen, joka veti minua tuuleen, vaahtopäihin. Antinlahdessa, toista peninkulmaa synnyinkodistani sinne viileteltyäni, oli toiset ja paljon toukoisemmat isännät. Asui Juuso, asui Iso-Jussi siellä, puhetta piisasi meillä ilta-aamuun, eikä tarvinnut minun teeskennellä enempää kuin heidänkään taas jälleen uutta aamua aloittaessamme.

Luin kerran Kaarlo Kramsun runoja siellä eräällä pellonpientareella, keskellä Jumalan kirkasta aamupäivää loikoessani. Iso-Jussi saapui sinne ja kysyi myhähdellen minulta: "Tuleeko tuolla elinkeinolla toimeen?" Vastasin: "Oojaa! Kramsu sai tästä runostaan palkkaa kaksisataa suomen markkaa Pohjalaiselta osakunnalta".

"Hm, hm, saneli Iso-Jussi kovinkin tolkussa. - Minä olen ikäni viennyt tervoja Perpummin konttoriin Oulussa eikä hinta ole koskaan vaihdellut kuin viidensadan ja tuhannen markan välillä. Hm, hm, saisikos kuulla, kuinka se runo kuuluu?"

Luin sen hänelle, se oli Kaarlo Kramsun Ilkka. Luulenpa että luin hänelle vielä Jaakkima Berendsin. Mutta kuullessaan Kramsun sytyttävät säkeet:

"Se on talonpojan työksi
aina tullut Suomenmaass':
minkä herra maahan syöksi,
rakens' talonpoika taas."

- Hm, hm, sanoi hän, - osaatkos sinä sillä lailla kirjoittaa?
- En, totta totisesti, luulen vannoneeni jotakuinkin hyvällä omallatunnolla.

- Hyvä kärjäkirjuri sinusta voi tulla siis?

- Ehkäpä. Mutta minusta tuntuu siltä, että olen vaivaksi talolle ja että kun on niin kaunis poutasää, niin olisi Ison-Jussin samoin kuin Pikku-Juuson ajateltava enemmän omaa työtään ja mitä hyvä karhoilma Antinlahdelle merkitsee.

- Hm, hm, ei tämä talo kaadu kannaltaan, vaikka kaksikin isäntää hyvän naapuruuden vuoksi naapurinpojan kanssa rokuliapäivän ottaa.

Mitä herjalle vastata? Ei mitään. Pukkasin purteni laineille taas ja lähdin itselleni uusia elosijoja etsimään."

Näin Eino Leino Antinlahden Juusosta ja Jussista, jotka tietenkin olivat Leinosia.

Antinlahdessa oli kaksi puolta, joista toista isännöi Juuso ja toista Jussi, jonka melalahtelaiset tunsivat "Rikkaana Leinosenä". Köyhemmän Leinosen Juuson taloudessa asui hiljainen Matti-veli, jonka poika Juuso oli Leinon koulukaveri Alkeiskoulusta. Koska tällä oli hyvä laskupää ja käsiala, "Rikas Leinonen" lasketti hänellä korkoja.

Tälle Juusolle mustalainen povasi hänen ollessaan vielä poikana: - Et ole kauan täällä, menet suureen maailmaan, sinulla on aina musta hevonen eessä ja sinulla on aina kiire. Nuoresta Juusosta tuli aikanaan ylikonduktööri.

Melalahtelaiset tunsivat "Rikkaan Leinosen" vähemmän humanina kuin Leino. Juuson ikkunan alle hän teetti niin korkean halkopinon, ettei aurinko saanut paistaa sisälle. Kun hän keräsi voita saaviin myytäväksi, hän ahneuksissaan ei malttanut viedä sitä ajoissa, vaan keräsi niin kauan, ettei se kelvannutkaan kajaanilaisille, vaan hän sai heittää sen tunkiolle.

Kun Matti Mustonen oli Antinlahdessa heinäpoikana, isäntä houkutteli hänet soutamaan verkot aamuleväyksen aikana ja lupasi palkaksi viisikymmentä penniä. Ei antanutkaan. Kauppareissulla hän kulki Kukkulan torpan kautta, jossa Mustokset asuivat, antoi käsin yhden pompoolin viidenkymmenen pennin ruutasta ja sanoi: - Kun mulla on sulle velekoa, niin pittää velekojata lempeä, pitteä hyvällä tuulella.

Vaikka sekä Juuso että Jussi olivat naimisissa tahollaan, kumpikin oli lapseton.

"Rikas Leinonen" halusi perillisekseen Moilalan Erkin, josta aikanaan tuli isäni.

Moilalan Juholla oli kahdeksan poikaa ja kaksi tyttöä, joten toki yksi olisi joutanut velkaisesta talosta. Erkki kuitenkin tympääntyi ennen pitkää uuteen kotiinsa ja karkasi yöllä ikkunasta, kun ei uskaltanut lähteä päivällä.

"Rikas Leinonen" toi myöhemmin Moilalaan Antinlahden suurennetun valokuvan ja kehaisi: "Tästä talosta se viimeksi savu nousee tässä kylässä".

Hän otti ottopojakseen vaimonsa veljenpojan Matti Keräsen, joka pian kyllästyi Antinlahteen, kun viljelykset olivat hajallaan ja matkat aina tehtävä veneellä. Niinpä Antinlahti myytiin ja ostettiin Matin nimiin Tervola, entinen Leinola n:o 8.

Saamistaan rahoista "Rikas Leinonen" lahjoitti Paltamon kunnalle seitsemäntuhatta markkaa ja sanoi: "Vielä se kaeku kaekattaa ja kirkonkellot moukaa, niin että kuuluu".

Kun asiasta oli vain pari riviä kunnan uutisissa, ukko suuttui ja katui koko lahjoitusta.

Hän myös lainaili rahaa toisille korkoa vastaan.

Kun Tervolaan muutettiin vuonna 1910, ukko uhoi: "Vielä ne tanteret tehään ennenkuin kuolen. Tuo laiha isokokoinen vanhus ei kuitenkaan enää ollut isäntä.

Hänellä oli tapana mennä kuuntelemaan tunnille kansakouluun. Hänellä oli taskussaan karamellejä ja tahallaan hän rapisutteli karamellipaperia niin että jokainen kuuli, kun hän pani makeisen suuhunsa.

Kun ukko kuoli vuonna 1920, sanottiin, että tää on pirtinloukkoon kuollut. Sisarelleen hän oli antanut rahat muistomerkkiä varten, mutta sai vain hautakiven.

Isoisäni, Moilalan Juho avioitui jo yhdeksäntoistavuotiaana riuskan palvelustytön Saara Oikarisen kanssa, jonka isoäiti oli samoja Leinosia, Pauli (Pähl) Matinpoika Leinosen sukuhaaraa, Leinola 12.

Tämän Paulin eli Paavon pojan Matin poika Erkki muutti Leinolasta vuonna 1785 Pääkkölään, joka isojaossa muuttui Moilalaksi. Isännät olivat vuorotellen Juhoja ja Erkkejä.

Kun isoisäni oli isänsä kuollessa vasta kuusitoistavuotias ja akat hautajaisissa voivottelivat, että mitenkä tässä nyt käy, Juho oli lyönyt hautajaissaatossa hevosta lautasille ja mutisut: "Jospa nuo kirput koerasta karissoo".

Juho joutui lunastamaan Moilalan perikunnalta kahdeksalla eri velkakirjalla. Moilala oli 0,3750 manttaalin talo (436 ha) Raskain oli Topias-veljen osuuden lunastaminen, Topias, josta oli tullut rikkaan Mutoudenniemen isäntä, oli niin varma siitä ettei Juho pysty maksamaan velkaansa määrääjässä, että osti mökin Mutoudenniemen ja Moilalan puolimatkasta ja ilkkui: "Pittää leppuuttaa jalakoja Moilalaan palatessa".

Määrääjän lähetessä lähetettiin keskenkasvuiset Antti ja Katri veneellä viemään velkarahoja sedälle. Tämä oli niin harmissaan, ettei antanut suuhunpantavaa eikä yösijaa, vaan lasten oli lähdeittävä pimeässä yönselekään paluumatkalle, vaikka Moilalaan oli useita kilometrejä selkiä ja salmia.

Topias tuli tunnetuksi "Nuukana setänä". Kerran hänen taskukellostaan rikkoutui sekä lasi että viisarit. Topias meni kellosepän luo Kajaaniin ja kysyi, mitä korjaus maksaisi. Kuultuaan markkamäärän hän kysyi: "Mitähä tuo maksasi, jos laetetaan vaen tiimaviisari?"

Suuret velat pakottivat tarkkaan talouteen. Niinpä kun pojat Erkki ja Antti toivat syysmarkkinoilta aisatiu'un, Juho pieksi sen säpäleiksi ja sanoi: "Niin kauvan ku talossa on velekoa, helyjä ei tarvita".

Moilala oli körttiläishenkinen, niinpä pojillakin, joita oli kahdeksan, oli tasatukka. Pojilla oli vahva hiusten kasvu, joten hiuksiin pesiytyi täitä. Ollessaan kerran Moilalassa vaateteita tekemässä raatali-Matti huomasi poikien raapivan päätään tuskastuneina. Juho oli heinässä kaukaniityllä. Enemmittä puheitta raatali napsi terävillä saksillaan hiukset lyhyiksi. Juho julmistui niin, että raatalille oli tulla lähtö niiltä sijoiltaan.

Kun Melalahden koulu aloitti toimintansa vuonna 1909 Moilalan uudella puolella, pitkienkin matkojen takaa kulkevat lapset joutuivat odottamaan pakkasessa tuntien alkamista, eivätkä ne kampeet olleet kovin häävejä. Juho sattui yhtenä aamuna näkemään värjöttelevät lapset mennessään puuliiteriin kirves kainalossa. Tuhtuneena hän meni sanomaan opettaja Konttiselle tiukasti: "Minnoon vuokrannu nämä huoneet lapsille, peästä ne heti lämpimään!"

Jostakin syystä Juho suosi mustalaisia. Hevoset pantiin talliin ja ruokittiin appeesta alkaen. Eukot toivat pyykkisaavit pirttiin ja pesivät pyykkinsä. Yöksi levitettiin olkia lattialle ja nukuttiin siskonpetissä.

Talon nuoret miehet eivät pitäneet tästä, mutta eivät halunneet tehdä vastoin isän tahtoa. Salaa he kuitenkin pyrkivät lopettamaan mustalaisten vierailut. Nuorin Jaakko-veli pantiin kiipeämään pirtin orsille, jossa oli kessua kuivumassa. Hän liikehti siellä kummajaisena, jolloin mustalaiset hädissään puhumaan: "Se tulee, Se tulee ja tupakkiakin karistelee". Siihen lopuivat mustalaisten käynnit.

Isoisä Juho oli lyhyt ja tanakka, mutta kunnioitettu isäntä sekä kotona että kylällä. Isoäiti Saara oli miestänsä pitempi, lempeä, ahkera äiti-ihminen, joka osaltaan piti ohjaket käsisään. 87 - vuotiaaksi elänyt Juliaana-anoppi, joka hänkin oli omaa sukua Leinosia, moitti miniäänsä: "Se antaa ruokkolaesillekin sammoa ruokoa kun omille lapsille ja ruokkii koko kylän karat".

Lapsista vasta nuorin Hanna pääsi kansakouluun sen aloittaessa Moilalassa.

Kun Hannalle aikanaan tuli kosijaksi laivan koneenkäyttäjä Sulo Blomqvist, Juho piti häntä tyhjätaskuna ja kysyi: "sakkookoha se taekina?"

Isästäni Moilalan Erkistä ei tullut "Rikkaan Leinosen" perillistä, vaan Vainion Erkki. Kansanomaisella huumorillaan hän kevensi elämän vakavuutta. Kun Paltamoon saatiin vuonna 1930 toinen kättilö, tämä tuli asumaan Vainioille. Samoihin aikoihin oli Melalahden vaalitulaisuus. Erkki kuiskasi opettaja Anna Korhosen korvaan: "Nyt se tuli se sisäasiainministeri meille".

Muistelmissaan paltamolaisista vanhoista kunnallismiehistä J.L. Rusanen kirjoitti Paltamo-lehteen vuonna 1965 mm. "ERKKI LEINONEN, maatalousneuvoja, kunnallis- ja osuustoimintamies".... "Kunnallisiin tehtäviin joutui Leinonen huomattavalla tavalla osallistumaan. Hän kuului jäsenenä kunnanvaltuustoon, taksoituslautakuntaa, holhouslautakuntaa sekä toimi useissa muissa vastuunalaisissa toimissa pitkät ajat. Tehtävissään hän oli tasapuolinen, rauhallinen ja siksi hänen sanansa painoivatkin ratkaisevalla tavalla asioista päätettäessä. Hänellä ei ollut vihamiehiä, vaan ystäviä ja kannattajia kautta pitäjän.

Oli hyvin ymmärrettävää, että Leinosen harteille oli asetettu liian raskas taakka. Siksipä ei ollutkaan mikään ihme, että loppuaikoina hän pyrki pitkissä valtuuston istunnoissa väsymään. Silmät painuivat umpeen ja hetkellinen uni sai miehestä vallan. Ollessani valtuuston puheenjohtajana annoin väsyneen levätä pikkuaioiden ollessa käsiteltävänä, mutta kun tärkeämpi asia tuli esille, ja katsoin tarpeelliseksi kuulla Erkin mielipiteen, kysyin hiukan korotetulla äänellä: "Mitäs mieltä Erkki on tästä asiasta?" Silmiensä avauduttua selostin hänelle asian ja sain kysymääni myöskin asiallisen vastauksen".

Isäni eli vuosina 1875 - 1940. Kunnan seppelissä oli sanat: Työ aateloit miehen.

Edellä olleen kirjoituksen lähteet:

Leino 1925. Eino Leino, Elämäni kuvakirja. - Valitut teokset IV, Helsinki 1940.

Rusanen J.L. 1965 Muistelmia paltamolaisista vanhoista kunnallismiehistä. - Paltamo 1965, N:o 17.

Huusko 1954: Juuso Huuskon muistiinpanoja 1954. Hän eli vuosina 1872 - 1958.

Erkki Leinosen sukuselvitys.

Haastatellut henkilöt: Ahonen Tiina, Leinonen Elsa, Leinonen Reeta, Karjalainen Artturi, Keränen Veikko, Korhonen Anna, Kurkinen Ville, Leinonen Veikko, Mustonen Edla, Mustonen Matti s. 1898 ja Tervonen Eetu.

M I T A L I S A D E T T A

Suomen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan I luokan mitalin ovat saaneet 6. 12. 1987 jaossa:

Leinonen, Johan Ilmari	maanviljelijä	Kestilä
Leinonen, Reijo Tauno	konduktööri	Kouvola
Leinonen, Ritva Anita	konttoristi	Espoo

ja

Suomen Valkoisen Ruusun ritarikunnan mitalin ovat saaneet:

Leinonen, Hilikka Esteri	käytöntarkkailija	Lappeenranta
Leinonen, Pekka Kalevi	talonmies	Vaala

O n n i t t e l u t

Syksyn kirjaesitteitä selatessani sattui silmiini oheinen kansilehden kuva.

Ilahduttavaa

Leinonen, Maaria
AURINKO ÄLÄ
LASKE

Talvella 1660 lähti vasta nimitetty Turun hiippakunnan piispa Johannes Terserus tarkastusmatkalle Pohjanmaalle. Siellä hän havaitsi, että väestön ylimmällä kerroksella, papistolla, varakkailla kauppi- ailla ja porvareilla, kirjureilla ja muilla virkamiehillä oli lähei- siä sukulaissuhteita Ruotsin puolelle Länsipohjaan ja vaikutti siltä, että sukulaissuhteitten vyyhti pohjautui Erik Angerman nimiseen ruot- salaiseen talonpoikaan, joka Kustaa Vaasan aikana asui Teg nimisessä kylässä lähellä Uumajaa. Terserus merkitsi ylös näitä tietoja ja näin Genealogia Sursilliana alkoi hahmottua. Työtä jatkoivat osaltaan Sa- loisten ja Raahen kirkkoherra Martin Peitzius (1655 - 1726) ja hänen poikansa Limingan pitäjänapulainen Gabriel Peitzius (1682 - 1752) Myös Limingan rovasti Erik Falander (1682 - 1747) ja hänen veljensä Kokkolan postimestari ja raatimies Jakob Falander (1699 - 1768) tut- kivat kotimaakuntansa ja sen sukujen vaiheita.

Vuonna 1758 Tuomiokapituli antoi Pyhäjoen kirkkoherra Petter Niklas Mathesiukselle (1711 - 1772) tehtäväksi tarkastaa ja täydentää tä- hän asti syntyneet ja säilyneet käsikirjoitukset. Lopullinen genealo- gian julkaiseminen jäi kuitenkin tällä haavaa vielä toteutumatta. Kä- sikirjoituksia oli eri henkilöitten hallussa ja asia pysyi vireillä kunnes Kalajoen kappalainen Elias Robert Alcenius 24. päivänä heinä-

kuuta 1847 kirjoitti esipuheen Genealo- gia Sursillianaan ja toteutti 190 vuotta aiemmin aloitetun tehtävän, luettelon Erik Sursillin viiden Suomeen muuttaneen lapsen jälkeläisistä.

Alceniuksen Sursillianassa luetellaan noin 10 000 jälkeläisten ja heidän puolisoitten- sa nimeä. Uudistetussa vuonna 1971 lehtori Paavo Kojosen toimesta laaditussa laitokses- sa on kolmin- nelinkertainen määrä henkilöi- tä mainittuna.

Kun Säräisniemen lukkarin Matti Juhonpoika Aspegrenin (Sursill yhdeksännessä polvessa) pojantytär Anna Aspegren syntynyt Säräisnie-

Elias Robert Alcenius (1796 - 1875) vuodesta 1856 Lapväärtin kirk- koherra. 30 vuotisen ahkeran tutkimuksen tuloksena hän vuonna 1850 julkaisi Genealogia Sursillianan. Ensimmäisenä Suomessa hän ulotti sukutieteellisen selvittelyn talonpoikaissukuihin. Häntä on kutsuttu " Suomen sukutieteen perustajaksi "

mellä talollisen lapsena 7.9.1871, avioitui Säräisniemeläisen talollisen Juuso Leinosen pojan Antin kanssa s. 2.4.1797 muodostui sukumme ja Sursillien välille mielenkiintoinen side. Antille ja Annalle syntyi kuusi poikaa Juuso, Antti, Jaakko, Paavo, Pekka ja Matti. Vanhin poika Juuso muutti Muhokselle, missä myös Aspegrenit vaikuttivat mm lukkareina, Häikiön taloon, jolloin hän otti myös uuden sukunimen Häikiö. Kaksi pojista Antti ja Jaakko pysyivät Säräisniemellä talollisina edellinen Kaaneksen talossa ja jälkimmäinen Alilan talossa. Myös nuorin poika Matti ryhtyi talolliseksi, mutta Vieremälle, jossa hän viljeli Postitalo nimistä paikkaa. Kahdesta pojasta Paavosta ja Pekasta tuli kauppiaita, edellinen Säräisniemelle ja jälkimmäinen Piippolaan.

Genealogia Sursilliana mainitsee myös kolme naispuolista Leinosta, jotka kaikki olivat naimisissa Sursillien suvun piiriin kuuluvien henkilöitten kanssa nimittäin Säräisniemellä eläneet Kreeta Juhontytär s. 3.9.1852, joka oli aviossa talollisen Matti Vilhelm Aspegrenin kanssa, ja Kreeta Tiina Kaaperintytär Leinosen s. 13.1.¹⁸³⁴ joka puolestaan oli avioliitossa edellisen veljen puuseppä Juho Aspegrenin kanssa sekä Kreeta Antintytär Leinosen, josta ei ole muuta mainintaa kuin että eli Saloisilla. Hänellä puolestaan oli tytär nimeltään Augusta Elisabet Lindfors s. 11.9.1844 Vihannissa. Tyttären puoliso oli Sursillejä.

Genealogia mainitsee myös Pudasjärveläisen talollisen Matti Siiran ja hänen vaimonsa Magdaleena Moilasen tyttären Magdaleenan, joka oli avioitunut Sursillien sukuun kuuluvan Vaasan hovioikeuden aukultantin Abraham Johaninpoika Frosteruksen kanssa s. 21.1.1781 Kärsämäellä. Frosterus siirtyi myöhemmin maanviljelijäksi Pudasjärvelle asuen siellä kuolemaansa asti.

Mielenkiintoisin jälki löytyi ehkä kuitenkin 1 700 luvulla eläneen Juho Leinosen jälkeen, jonka isoisä toimi Saloisten seppänä k 1724. Juho Leinonen vaikutti Saloisten jahti- pantti- ja siltavoutina ja virassaan muutti nimensä Johan Levoniukseksi. Hän oli aviossa Johanna Karjeliuksen kanssa. Heidän poikansa Fredrik s. 1791 toimi Kajaan kihlakunnan henkikirjoittajana. Hän oli avioliitossa Christina Margaretha Ståhlbergin kanssa, joka oli syntynyt Hyrynsalmella 28.7. 1801 (Sursill) Perheeseen syntyi kolme lasta, jotka kaikki avioituivat Sursillien suvun kirjassa mainittujen henkilöitten kanssa. Vanhin poika Haapajärven kihlakunnan henkikirjoittaja Konstantin

Levoniuksen otti vaimokseen Paltamossa 2.3.1829 syntyneen Maria Charlotta Aejmelaeuksen, keskimäinen lapsi Karl Fredrik s. 1849, joka vaikutti Suomen Pankin Porin konttorin pankinkomisariuksena ja hovineuvoksena, otti puolisoikseen 6.6.1841 syntyneen Augusta Henrika Aejmelaeuksen. Nuorin lapsi tytär Maria Aleksandra s. 14.8.1833 avioitui Tornion piirin piirilääkäri Johan Fredrik Aejmelaeuksen kanssa s. 1828. Kajaanilaisen Fredrikin jälkeläiset ovat säilyttäneet nimensä Levoniuksina.

Toinen haara Levoniuksia liittyy Saloisten henkikirjoittajaan Johan Levoniin, heidän sukuhaaransa oli jättänyt nimestään latinalaisperäisen liitteen pois, mutta ei vielä tässä sukupolvessa käyttänyt heitto-merkkiä nimen jälkimmäisessä tavussa.

Johan Levon ja hänen puolisonsa Brita Christina Ahlberg saivat neljä lasta nimittäin Johan Robert Levónin (s 1810) joka eläessään toimi Oulun lääninsairaalan taloudenhoitajana ja oli arvoltaan kapteeni. Hän oli naimisissa Albertina Sofia Alceniuksen kanssa (s. 1861 Vaasa) Albertina Christina Levónin s 1814. Hän avioitui Ylitornion kirkkoherran ja valtiopäivämiehen Albert Heikelin kanssa, August Aleksander Levónin s. 1820. Hän oli proviisori, kauppias ja teollisuusmies Vaasassa mm Vaasan Höyrymylly Oy:n alkuna oli hänen teollisuusyrityksensä. Hänen ensimmäinen puolisonsa Margaretha Fonselius kuului Sursillien sukuun. Myös nuorin poika Carl Albert Levón kauppias ja merikapteeni oli aviossa Sursillilaisen Henrika Hjertmanin kanssa.

Kauppaneuvos August Alexander Levónin tyttäret Edit Alexandra ja Gabriella Fredrika avioituivat myös Sursillien sukuun kuuluvien veljesten Johan- Ludviginpoika Lorenzo Runebergin ja Johan Wilhelm Runebergin kanssa, joista ensinmainittu oli lääketieteen ja kirurgian tohtori sekä valtiopäivämies ja jälkimmäinen lääketieteen ja kirurgian professori, valtioneuvos ja kansanedustaja.

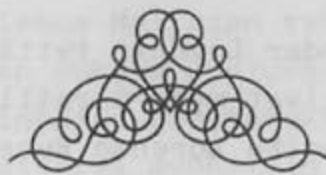
Levoniuksista mainitaan vielä genealogiassa Agnes, joka oli aviossa Oulun käänin vanhemman komissiomaanmittarin Carl Harlinin kanssa. Heidän vanhempi tytär Aina (s. 7.4.1858 Paltamo) avioitui Kökarissa 1879 Torniossa syntyneen Ivar Emil Taucherin kanssa, joka oli merimies ja Porkkalan majakan hoitaja. Toinen tytär Maria puolestaan avioitui Asikkalan kirkkoherra Wilhelm Adrian Mandellöfin kanssa sekä Taucher että Mandellöf kuuluivat Sursilleihin. Sukukirjasta löytyy myös maininta Oulun kaupunginviskaali Gustaf Levoniuksesta, joka oli naimisissa Rachel Rechardin kanssa. Hei-

dän tyttärensä Gustava avioitui Jakob Gabriel Ståhlbergin kanssa, joka myös toimi Oulun kaupunginviskaalina. Sekä Rechard että Ståhlberg kuuluvat Sursillien heimoon.

Vaikuttaa siltä, kun edellä mainittuja nimiä katselee, että Leinoset ovat lähinnä sanoisinko joutuneet ns säärtä myöten (eivät kiivenneet) Sursillien suvun henkilöitten piiriin ts heidän aviopuolisonsa ovat kuuluneet em sukuun. Leinoset ovat kuitenkin antaneet verevän ja täysipainoisen osuutensa suvun kehitykseen. Sursillien suvun genealogia kartoittaa suvun historiaa noin kolmensadan vuoden ajalta päättyen noin vuonna 1850 syntyneisiin. Olisi mielenkiintoista, jos joku, joka tuntee em Leinosten, Levoniusten, Levonien, Levónien, Häikiöitten ja Siirojen historiaa myöhemmiltä tai miksikä ei varhaisemmitakin ajoilta, kertoisi siitä meille tulevissa lehdissämme.

Mistäkö sitten nimi Sursill. Angermanlandilaiset talonpojat valmisivat enimmässä määrin aikanaan Ruotsissa silakkaa säilöön hapattamalla (sur) Tästä ominaisuudestaan he saivatkin haukkumanimen sursill. Itse Sursill nimisiä henkilöitä esiintyy genealogiassa vähän vain 14 kappaletta ja viimeinen tieto nimen käyttäjästä on vuodelta 1674, jolloin Östen Erikipoika Sursill kuoli Laihialla.

Seppo Räisänen

OIKAISU

Leinosten sukuseuran lehteen no 1/87 pujahti painovirhepaholainen sorkkimaan ja teki metsänhoitaja Jänterän etunimeksi Antero, sehän on luonnollisesti Aarne.

Lisäksi hänen kirjoittamassaan artikkelissa, aivan viimeisellä rivillä pitää olla yksi äidin äiti enemmän.

Toimituksessa pahoittelemme sattuneita virheitä.

Leinosten sukulehti no 1 on saapunut sukuseuran jäsenille ja se avasi yhteydenpito-mahdollisuuden Leinosille kertoa suvusta ja suvun jäsenistä eri puolilta Suomea ja maailmaa. Minua kiinnosti erikoisesti A. Jänterän kirjoitus Laukaan Leinosten alkuvaiheista, koska olen niitä itsekin tutkinut.

Sukuvika taitaa olla tämä historian harrastaminen. Kirjoituksessa oli minulle uutta mm. Leinosten sukulaisuus edesmenneeseen valtion päämieheemme U.K. Kekkoseen. Kävin veljeni kanssa muutama vuosi sitten Laukaan Leinosia tervehtimässä, kiitokset vieraanvaraisuudesta, jos sattuvat mennään perille. siinä perheessä tiedettiin olevan sukulaisuutta Sylvi Kekkosen Uino- sukuun, mutta että Urhoonkin.

Jänterän kirjoitus sai minut penkomaan Savonlinnan läänin ja mm. Rautalammin, siinä samassa Laukaankin, Leinosten vaiheita 1541 alkaen muistiinpanoistani, jotka olen tehnyt sen aikaisista voudin verotileistä arkistojen mikrofilmeiltä.

Me historian harrastajat ja varsinaiset tutkijatkin kömmähtelemme kuka mihinkin ja niitä saamme sekä itse että toiset korjailla. Sallittaneen, että puutun Jänterän kirjoituksen perusteella eräisiin seikkoihin, jotka mielestäni on syytä korjata heti alkuvaiheessa niin sukuseuran kuin -lehdenkin ensiaskeleilla.

Laukaan Juho Leinonen tuskin oli päällikkö enempää Juvalla kuin Laukaassakaan, mutta tarmoa ja luotettavuutta hänen persoonassaan on täytynyt olla, muuten ei silloiseen Laukaan erämaahan ole syntynyt sellaista taloa kuin Leinosilla syntyi muutamassa sukupolvessa. Sen ajan talonpoikaiset nimismiehet valittiin käräjillä ja valituksi tuleminen vaati pitäjäläisten luottamusta myös melkoista varallisuutta, sillä nimismiehen oli useamman kerran vuodessa kestittävä sekä voudin että tuomarin seuruetta veronkannon ja käräjien yhteydessä. Laukaan Leinola oli myös kestikievari, josta lienee ollut taloudellista hyötyäkin.

Mielestäni kummallinen on usealta taholta tullut näkemys, että Leinoset nyk. Mikkelin kaupungin seuduilta keskiajalla ja 1500-luvulla olisivat alkuperältään olleet karjalaisia. Suomen historiantutkijat ovat kauan olleet samaa mieltä siitä, että niin Mikkelin seuduille kuin Karjalan kannaksen länsiosiin ensimmäiset suomalaiset tulivat lännestä turkismetsästäjinä. Ajankohta 800-luku. Samaan tulokseen olen tullut tutkimalla etelä-Suomen voudintilejä eri läänien alueelta.

Varsinais-Suomen vanhin maakirja on v. 1541 ja siinä esiintyy Leinainen ja Leinakkala nimisiä kyliä. Saman kyläketjun löytää Ylä-Satakunnasta ja etelä-Hämeestä Mikkelin seudulle ja länsi-Karjalaan.

Karjalainen vastaava kylännimi löytyy Raudusta Leinikylä eli Leinäkkälänkylä ja henkilönimi itä-Savosta Sulkavalta 1540-luvulta yksi talonpoika Leinäkkäinen, suku myöhemmin häviää sieltäkin.

Kun otamme huomioon Mikkelin pohjoispuolella sijaitsevan Leinakajärven nimen vanhalla Leinosten asuma-alueella, se on yhdenmukainen Varsinais-Suomen nimistön kanssa, niin mielestäni todistetut riittävät Leinosten länsi-suomalaisen alkuperän puolesta.

Ihmisinä karjalaiset viehättävät vilkkaudellaan ja sanavalmiudellaan, ovat viehättäneet esi-isiämmekin ja harva meistä lienee aivan puhdas karjalaisen veren perinnöstä. Historialliset tosiasiat kuitenkin on otettava huomioon. Odotan mielenkiinnolla kuluneen vuoden ja tulevaisuuden muinaislöytöjen merkitystä kansamme historian tulkintaan, ehkä piankin saamme niistä lukea.

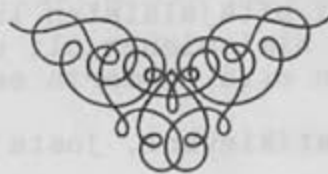
Laukaan Leinoset eivät tulleet Loukiosta, siellä Juho Leinoinen eleli vielä 1580-luvun lopulla, vaan Juvan Vuorenmaasta, josta ainakin Juho ja Lauri Leinoinen lähtivät kaskimailtaan ilmeisesti v. 1551 ja he molemmat olivat Juhonpoikia. Tila, jolla he yhdessä Mikko veljensä kanssa asuivat, oli 8 veronahkan tila, vastaa kahta manttaalia.

Laukaassa Juhon tila v. 1565 oli 1/4 manttaalia, Laurin tila Kalaniemessä 1/24 manttaalia, Pekka Leinoinen oli aluksi lampuotti ja v. 1567 hänen Niiniveden kylässä sijainnut tila oli 1/6 manttaalia. Pekan sukulaisuutta Juhon ja Lauriin en tiedä.

Tarinat Juhon monesta veljestä selvittynevät sillä, että Savossa oli jo 1500-luvun loppupuoliskolla tilatonta väkeä, josta kaskaatoon saatettiin lähteä Laukaaseenkin.

Prof. Heikki Ylikankaan Nuijasota-teoksen mukaan Matti Leinoinen pääsi Nyystölän verilöylystä pakenemaan kotiinsa. Ainoa eloonjäänyt antautuneista oli kirkkoherra Erik Markunpoika, joka kyllä vangittiin. Suosittelen kirjaa suvun jäsenille.

Vireää sukuharrastusta toivottaen.

Sukuselvityksiä

Seuramme edesmennyt jäsen piispa Hannes Leinonen kokosi laajan, 1250 henkeä käsittävän jälkeläisluettelon Paltamon Melalahden Kotilan ja Halmesmäen taloissa asuneen Asarias Leinosen jälkeläisistä. Asarias Matin poika Leinonen oli syntynyt 1.1.1816 Paltamossa perheen vanhimpana lapsena ja kuoli 26.6.1884. Hänen vaimonsa oli Augusta Väisänen, s. 30.1.1820, k. 14.5.1865. Olen tehnyt tähän isäni laatimaan sukuselvitykseen sisällysluettelon ja henkilöhakemiston, josta henkilöt löytyvät kaikilla sukunimillään. Sukuselvitystä olen kopioinut parikymmentä kappaletta lähisukulaisille. Sukuhaaraan kuuluville lainaan yhtä kappaletta mielelläni tutustumista ja kopiointiakin varten. Osoitteeni: Keskustie 4, 92700 KESTILÄ. Puhelinnumero on uusi: 985-31110.

Tapio Leinonen

Olimme lähdössä Oulujärvelle muikustamaan, syyskalaan, kokemaan sormien kohmettumista ja kahta pimeätä vastakkain kuten siellä päin maailmaa lokakuun lopulla on. Meitä oli lähdössä kolme, Pertti ja Seppo sukuun kuuluvia ja Jussi sukuun naitu.

Sukulehden toimitus kuuli lähdöstämme ja velvoitti meidät käymään Kestilän kautta, viemään sihteerin Tapiolle postitettavaa sukulaisille. Lehtipaketti heivattiin autoon kumisaappaatten, repujen ja muitten rompeitten joukkoon.

Lähtö tietysti myöhästyi. Olisimme olleet Kestilässä vasta aamuyöstä ja koska veri veti muutenkin suoraan saareen mökille, päätimme viedä postit paluumatkalla, jolloin olisi parempaa aikaa suunnistaakin oudoilla tieosuuksilla.

Perillä Mieslahdella olipoikkeuksellisen lämmin sää. Ei lunta maassa, ei riitettä rannoilla. Ei tullut muikkua, ei tullut siikaa, tuli särkeä. Saunassa oli sentään hyvät löylyt.

Paluumatkalle oli pakko lähteä aamuyöstä. Iltapäivälle oli järjestetty kokouksia kuudensadan kilometrin päähän ja ne velvoittivat. Kestilä oli juuri sopivasti vastakkaisella puolen Oulujärveä kuin missä me olimme. Ajoitpa mitä kautta tahansa aina tuli matkaa. Lähdimme Vaalan kautta, koska Oulun maantie on nopea ajaa. Syvä rauha vallitsi luonnossa ennen ja jälkeen Vaalan, ainoa liikkuva oli automme. Ei edes Tapio Leinosen mainitsemaa karhua näkynyt.

Pienten karttaperiaatteellisten erimielisyyksien jälkeen alkoi Kestilän talot häämöttämään pimeydessä. Ei yhdessäkään ikkunassa ollut valoa, vaikka kello lähetyi jo kuutta. Olisikohan karja oppinut nukkumaan pitempään nykyisin vai onko lehmän pidosta jo luovuttu näillä tienoilla.

Otaksuimme Tapion asuvan pappilassa, mutta missä se sijaitsi. Osoite oli selvä Keskustie 4. Hautausmaa tuli vastaan tien oikealla puolen. No sen vieressä pappi tietysti asuu. Mutta ei, vastaan tulikin kylän keskusta kauppoineen ja kioskeineen. Asutuskeskus vaikutti yllättävän suurelta olimme odottaneet kirkkoa, koulua ja kuutta taloa. No ei kupata, etsitään. Kierretään kylää ja hautausmaata kai se pappila jossain seisoo. Löytyi autokorjaamo ja seurojentalo ja taas olimme keskustassa. Ei yhtään ihmistä liikkeellä, ei autoja, ei valoja, ei elämää.

Ryhdyimme ratkomaan älyperäisesti pulmaamme. Missä Tässä kylässä on

Keskustie. No tietysti keskellä. Se on tämä maantie, millä seisomme. Kaikkihan tietävät, että se on Keskustie, ei tarvita tienviittoja. Eikä niitä ollutkaan. No entä numero neljä. Sehän on tietysti lähellä tien päätä. Mutta tämä on maantie, se jatkuu kunnes meri tulee vastaan. Vaan jospa talot loppuvat. Mennään katsomaan. Mentiin. Talot loppuivat, mutta numeroita ei ollut. Kai kylä kuitenkin on sen verran pieni, että laskemalla nelonen löytyy ainakin parin rakennuksen tarkkuudella. Ne neljä rakennusta, joitten kuvittelimme olevan numero mahdollisia nelosia tien kummallakin puolella, olivat pieniä uinuvia omakotitaloja pihapuutarhojen keskellä. Ei tuntunut lupaavalta. Palataan takaisin. Vastään alkoi tulla kioski ja marketti niitten jälkeen tiedettiin olevan hautausmaan ja sitten vain peltoa. yllättäen häivähtää risti auton valoissa puisen rakennuksen seinässä. Rukoushuone aivan pientalon näköinen toisella puolen tietä kuin hautausmaa, paikka ja materiaali ovat hämänneet meidät pimeydessä. Nyt ollaan jäljillä. Ei asu pappi kaukana toimipaikastaan. Olisiko se tuo pihapiiri lähellä rukoushuonetta, Mutta miten sinne pääsee, maantien vieressä on oja. Auto ympäri ja reittiä hakemaan. Poikkitie vie lupaavasti kohti etsimäämme paikkaa, mutta joutikin koulun pihaan. Yllättävää, koska nykyisin ei koulujen pihoihin juuri autotietä löydy. Pyörimme vähän aikaa koulurakennuksen ympärillä ja tasaisella kentällä, jossa oppilaat päivällä telmivät. Reittiä ei löydy. Pois. Tutkitaanpa tuo pysäköintipaikka, jospa sieltä..... Löytyi portti ja postilaatikoita. Ei minkäänlaisia nimilappuja tai kilpiä. Ilmeisesti posti tietää kenen laatikot ovat. Ajetaan kuitenkin pihaan. Tämän parempaa mahdollisuutta ei tässä kylässä ole pappilaa löytää. Haetaan taskulamput esille ja lähdetään tutkimaan paikkoja. Pihassa on pari polkupyörää ja punainen henkilöauto. Muistelen minkälaisella autolla Tapio mahtoikaan ajaa. Dieselimme roheltaa hiljaisessa yössä ja askeleet narskuvat sorassa. Taskulamppujemme valokeilat kulkevat etsien ovipielissä. Ei missään mitään nimeä vaan onpa sivurakennuksen ovessa kilpi: Seurakunnan kanslia. Olemme oikeassa, kai Tapio asuu päärakennuksen oven takana, jonka pielessä on pari ovikellonäppäintäkin, nimettöminä tosin. Ladomme postimme portaalle koko ajan odottaen, että jostain hyökkää koira hillittömästi haukkuen kimppuumme ja isäntä tulee perässä haukkua heilutellen, puolipukeissa ja ärtyneenä. Auton ovet paukkuivat hämmästyttävän kovaa hiljaisessa yössä lähtiessämme, mutta se ei paljoakaan huolettanut, olihan auton keula jälleen kohti etelää ja

kierroksia koneessa.

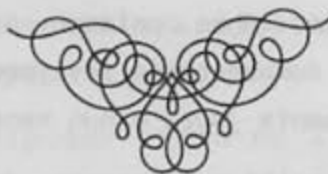
Ajellessa mietin, että olikohan taaksemme jääneessä rakennuksessa sisällä kenties pelokkaita vaimoihmisiä, jotka ovat keränneet jälkikasvunsa helmojensa suojiin, pelokkaina kurkkimassa verhojen raosta karvaisia isoja äijänrumiluksia tömistelemässä pihamaalla taskulamppujen kanssa.

Puhelinsoitto myöhemmin varmisti, että posti oli tullut perille ja talonväki ei kuulemma ollut häiriintynyt.

sr

Maisema ja tunnelma, jota haemme syksyisin Oulujärveltä. Seppo, Pertti ja Juhani

Ei rakkaus minusta
runoilijaa tehnyt,
niinkuin
viisaat väittävät

vaan erilainen nuoruus,
sivullisen osa,
mielen orpous.

On puhuttava ulos
elämisen kipu,
olemisen vaikeus-
oma ja muiden.

Maaria Leinonen, kirjasta
Kuinka kaukaa
tähän hetkeen

Oletko ajatellut laatia esivanhemmistasi sukutaulun?

Sukuselvityksiä voidaan laatia monenlaisia. Ne joita kirkkoherranvirastot tekevät etupäässä ns. virallisiin tarkoituksiin, ovat yleensä jälkeläisluetteloita. Lähdetään liikkeelle jostakusta esi-isästä, jonka puoliso henkilötietoineen esitellään sekä kaikki lapset ja näistä samat tiedot. Samaa kaavaa noudattavat useimmat sukututkimukseenkin annetut sukuselvitykset, joista kirkkoherranvirastot joutuvat nykyisin perimään 45 mk tunnilta.

Toisen tyyppinen selvitys on **esipolvitaulu**. Se ehkä on kuitenkin se kaikkein mielenkiintoisin juuri oman itsen kannalta. Siinä lähtöhenkilönä olen minä itse - tai toki joku muukin. Yläpuolelle tulevat vanhemmat henkilötietoineen. Seuraavalle riville heidän molempien vanhemmat, sitten heidän kaikkien jne. Kymmenennessä polvessa on jo 512 esivanhempaa. On siinä perintötekijöitä ja sukunimiä!

Tämän sukulehden liitteenä on yksinkertainen esipolvitaulun malli. Pieni ruutu yläkulmassa on tärkeä sekin. Lisäselvityksissä voit paperin kulmaan panna kullekin henkilölle hänen oman tunnuskoodinsa. Lähtöhenkilöllä se on 1/1. Toisella rivillä vasemmalta oikealle 2/1 ja 2/2, kolmannella 4/1, 4/2 jne, kolmannella 8/1, 8/2 jne. Alkunumero kertoo esivanhempien määrän siinä sukupolvessa.

Yläriville tulevat sukunimi, esim. isoilla kirjaimilla, ja etunimet, toiselle riville ammatti ja kylä sekä talo. Kolmas rivi on syntymä- ja kuolinaikoja ja -paikkoja varten. Poikittain olevan kahdeksikon perään pannaan vihkiäika ja paikka.

Alkuun pääset jo perheen muistitiedolla. Kirkkoherranvirastoihin pääsee yleensä itsekin tutkimaan. Sataa vuotta nuoremmat tiedot voi joutua teettämään kirkkoherranvirastolla, mutta siitä ei vielä konkurssia tule. Jos osaa vähän ruotsia, tai on halukas vähän oppimaan, pystyy vanhoja kirkonkirjoja lukemaan koko helposti. Ja sukuseurasta löytynee myös auttajia, ja niitä, joilla on yhteisiä esivanhempia juuri minun kanssani.

Siitä vaan alkuun! Eläkä heitä heti kesken, jos löytyy joku käräjillä käynyt tai jalkapuussa istunut; on niitä kaikkien meidän suvussa! Meissä Leinosissakin.

Tapio L.

HALLITUS

Esimies Juuso Häikiö, Kauppakatu 22 A 6, 70100 KUOPIO p.971-112 992
 Varaesim. Tatu Leinonen, Matemaatikok. 6, 90570 OULU p. 981-561 665
 Lauri Honka, 93100 PUDASJÄRVI p. 988-74 235
 Jorma Leinonen, Kiehimäntie 7, 88300 PALTAMO p.986-71 315
 Kauko Leinonen, Rajamiehentie 5 B 16, 87400 KAJAANI p. 986-39 181
 Saara Leinonen, Lönnrotink. 2 87100 KAJAANI p. 986-24 476
 Tapio Leinonen, Haajainen, 74590 KURENPOLVI p. 977-40 125
 Tauno Leinonen, Konttilantie 25 91500 MUHOS, p. 981-431 795
 Eila Räisänen, Kaivoskuja 10 02730 ESPOO p. 90- 846 487
 Ingrid Saaristo, 25500 PERNIÖ p. 924-57 875
 Martti Siira, Ruiskukantie 15 B 31 90580 OULU p. 981-393 922

TOIMIHENKILÖITÄ

Sihteeri Tapio Leinonen, Keskustie 4 92700 KESTILÄ p.985-31 322
 Rahastonhoit. Antero Leinonen, Revontie 1 90830 HAUKIPUDAS
 p.työ 981-472 094 k. 981-477 235
 Tilintarkastaja Yrjö Leinonen, Tornionk. 82 94200 KEMI p.980-62 760
 - " - Yrjö Leinonen, Neilikkat.13 as 4 90580 OULU
 Varatilint. Paavo Leinonen, Luokotie 1 as 8 90530 OULU p. 981-34245
 - " - Paavo Blomqvist, Pappilanniemi 87850 PALTANIEMI

SUKULEHDEN TOIMITUS

Toimittajat Seppo ja Eila Räisänen
 Kaivoskuja 10 02730 Espoo p. 90- 846 487
 Avustajat, kaikki Leinosen suvun jäsenet
 Tarkoitus, seuran sääntöjen 3 §:n mukaisesti toimia yhdyssiteenä suvun
 jäsenten välillä julkaisemalla kirjoituksia, kuvia ja tietoja suvun
 historiasta ja nykyisyydestä.

Pankkiyhteys: SYP/Haukipudas tilin no 232121-1464

Painosmäärä: 450 kpl

Kansikuva: Kari Leinosen ottamasta valokuvasta kopioitu, kuva esittää
 Kainuun ensimmäisen kirkon muistomerkkiä Manamansalossa.

I.vuosikerta

